

Corneliu Filip

Mesaje vesele

(„Amintiri” dintr-un bloc de garsoniere pentru tineret
din anii 1970 / 1980) – Ediție revăzută.

Editura ***Arena Cărții*** ©

Director: Dorina Rodu

Redactor: Dorina Rodu

Ilustrate realizate de Mihai Pînzaru Pim

Copyright © 2021 Corneliu Filip

Copyright © 2021 Editura *Arena Cărții*

ISBN: 978-606-93164-7-4

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin autorului.

Tipar = Tipografia PIM – Iași

Editura *Arena Cărții*, Botoșani, str. 1 Decembrie nr. 25
arenacartii@gmail.com

Corneliu Filip

Mesaje vesele

(„Amintiri” dintr-un bloc de garsoniere pentru
tineret din anii 1970 / 1980)

(ediție revăzută)

Editura *Arena Cărții*

Botoșani, 2021

Cuprins

<i>Invitație pe „Corabie”</i>	5
<i>I. Telefonul cu taxă inversă</i>	8
<i>II Salvare de la un doctor... în drept !</i>	17
<i>III Reproșuri și împăcări</i>	31
<i>IV S.O.S. Județeană de partid în pericol</i>	40
<i>V Prizonieri fără voie!</i>	53
<i>VI „Ți-am adus soția, ia-o!”</i>	63
<i>VII Pantalonii buclucași</i>	72
<i>VIII Cum a apărut la noi telefonul erotic ?</i>	78
<i>IX „Antrenamente speciale”</i>	93
<i>X „Antrenamente” pentru ”Daciadă”</i>	109
<i>XI Surprizele felicitării de.. Mărțișor</i>	117
<i>XII Metafora trenului de la Durău!</i>	127
<i>XIII Cele trei Rodica și bafta lor!</i>	141
<i>XIV Onoarea familiei și serata... video</i>	158

I. Telefonul cu taxă inversă

La etajul II (iar „Corabia” avea patru) locuia un tânăr activist UTC. Era profesor la bază, de biologie - geografie, dar ca să scape de navetă și trai la țară, într-un sat mai izolat, a folosit „trambulina UTC” spre a se instala în capitala („de județ”). Așa că trăise fericirea mutării în casă nouă. S-au bucurat și părinții, veniți din altă „capitală”, special să-și vadă odorul, om la „casa” lui. Nu au fost uitați nici cei câțiva prieteni pe care și-i făcuse! Inclusiv Costel, un economist, repartizat și el la una din întreprinderile cu profil comercial ale județului. Costel locuia tot într-o garsonieră, dar într-un alt cartier. Așa că telefonul rămânea principalul mijloc de comunicație, când nu se găseau împreună, ci fiecare la „casa” lui. Venise vara, sezonul vacanțelor, iar pentru Relu, cel cu UTC-ul, șefa cea mare îl convocase la ea în birou, personal (nu să-l critice), ci să-i comunice că „drept răsplată pentru munca depusă” vor să-l trimită cu o delegație de tineri uteciști la...Paris! Da, la Paris și nu era o glumă! Relu era fericit. Firește! Cine nu-și dorea să ajungă în Orașul Luminilor! Ca profesor de geografie, cu atât mai mult.

Dar, ce să mai lungim vorba, timpul până în ziua plecării trecu, așa ca timpul, adică pe nesimțite. A fost condus la gară de Costel și alți câțiva apropiați.

Se spunea că pentru toți românii soarele la București răsare. Așa stă scris, în special în cartea de istorie (că o spuneau ardelenii, înainte de Marea Unire din 1918). Și pentru Relu răsărise în București în acea dimineață de mijloc de iulie, numai că subit se produse o eclipsă și una de lungă durată...

La sediul C.C. al U.T.C., aflat în spatele C.C. al P.C.R., spre Bulevardul Magheru, șefii săi din București cam dădeau din coate, văzându-l cu valiza în mână. Unii mai mari în funcție, i-au îndrăgut:

- Uite, tovarășul Relu, s-a ivit o problemă! Nu ți-a ieșit viza de Franța! De ce? Nici noi nu știm, iar cei de acolo nu spun. Va trebui tot noi să mai vedem încă o dată dosarul tău de cadre. Să vedem ce știi ei și noi nu!

„Pisica era mare și-și arăta colții, chiar fără să miaune sau întindă laba!”

- Lasă, că găsim noi altceva. Te trimitem noi în altă parte. N-avea grijă!

Într-adevăr, gândi Relu, au ei grija lor, dar cum dau eu ochii cu cei de acasă? Toți mă știu la Paris, iar eu, ce să le mai spun!? Că nu mă vor franțujii?! Și tocmai pe mine?!

Să schimbi un ditamai avion cu destinația Paris cu un tren, ce-i drept accelerat nu-i atât de simplu. Chiar pentru un tânăr activist al tineretului revoluționar!

Seara și noaptea aceea au fost de coșmar. Mai întâi pentru că trenul de întoarcere plecând spre miezul nopții, a intrat într-o sală de cinema. Unde rula (ce întâmplare!), nu numai o producție franceză, dar acțiunea se desfășura, poate ați ghicit?!, chiar pe străzile... Parisului! Dar, n-a fost singura tortură îndurată atunci de Relu. În tren înghesuială firească, cu loc în picioare pe culoar, dar și un controlor de bilete care voia să-l amendeze pentru că foaia de drum cu care venise în capitală, nu avea viză, adică ștampila ajungerii la destinație! Ce și cum să-i explice controlorului? Singurul argument l-a găsit doar în propriul portofel, ce-i drept pentru o sumă neînscrisă pe chitanță!

În zori, când a ajuns acasă s-a furișat în „Corabie”, decis să nu mai dea nici un semn de viață. Nici la prieteni, nici la...să le spunem: invidioși! Dar, mai spre seară, învăluit în scutecele binefăcătoare ale somnului (și nemaivisându-se la...Paris!) i-a mai trecut din supărare. Mai ales că i s-a umplut din nou casa (pardon, garsoniera de pe „Corabie”), cu prieteni, firește! Care uitaseră că el e plecat, dar ei mai aveau o cheie, o dublură!! Ca la orice burlac!

S-au mirat că l-au găsit acasă, dar au încercat să-l ajute să revină...la normal:

- Lasă, Relule! Că-i bine și cu noi. Dă-i naibii pe tovii tăi! Te-au tras în piept.

N-avea ce să le răspundă. Noroc că a sunat atunci telefonul. N-a vrut să răspundă el, lăsându-l pe Mitică, un „de-al casei”. Era Costel. I-a făcut semn să

nu-l „trădeze” și n-a făcut-o. Totuși lui Relu „un drăcușor” intim l-a îndemnat să iasă din „butoiul de melancolie” și să treacă la...atac!

Mitică era venit cu prietena sa, Dorina, o tânără foarte volubilă, bună tovarășă de glume și petreceri. La ei a apelat Relu spre a-i trimite un „mesaj” lui Costel.

A format numărul de telefon al celui din urmă.

- Alo, sunteți 1.40.80, locuința Chiriac?

- Da, i s-a răspuns de la celălalt capăt, cu un accent ușor zeflemitor, ca atunci când dezarmezi pe cineva.

- Sunteți chemat de la Paris, cu taxă inversă. Vă cheamă Relu. Primiți?

Vocea ușor repezită, dar profesională, ca a unei telefoniste, era a Dorinei.

Cea a lui Costel era mirată.

- Da, primesc...

(Ce era să spună? Că nu vrea să schimbe câteva vorbe, cu cel mai bun prieten al său, chiar dacă-l sună de la Paris! Chiar pe banii săi! De stagiar!)

Receptorul trecu din mâna Dorinei în cea a lui Relu. Acesta lăsa să se scurgă câteva momente, așteptând un nou: Alo, din partea lui Costel. Gândi că, în acest caz, orice grabă ar putea strica „treaba”!

- Bună, Costele! Te sun de la un telefon din Paris... De lângă Champs Élysées... Am călătorit bine. Azi am vizitat muzeul Louvre.

- Mă bucur, spuse, la rândul său prietenul aflat pe canapea în propria garsonieră. Cum e vremea la tine? mai reuși să spună...

- Păi a plouat puțin dimineață. Dar acum e très bien! Scuză-mă că te-am sunat cu taxă inversă dar ne-au schimbat mai puțini lei decât ne-au promis (i-a mai dat câteva amănunte, într-un ritm suficient de alert, având în vedere un invizibil cronometru care ticăia tot mai sinistru către buzunarul celuilalt!)...

Transmite cele bune prietenilor noștri comuni și...au revoir!

Ambele receptoare s-au închis. Au urmat momente de tăcere. Câteva. După care telefonul a sunat din nou.

Era centralista.

- Ați terminat?

- Da, domniță! Vă rog durata și...costul?

Un moment de suspans. Doar trebuie făcute câteva calcule!

- Aveți patru minute. Cu 325 lei și 40 de bani.

Apoi ambele receptoare s-au închis. O pauză de reflexii.

După care telefonul a sunat din nou în celălalt sens și fără „taxă inversă”!

Intuind cine poate suna, a răspuns Mitică.

- Bună, coane, spuse Costel recunoscându-i vocea. Auzi ce-am pățit!

- Ce? Ți s-a întâmplat ceva acasă?

- Da. Într-un fel. M-a sunat de la Paris, Relu!

- Și ce ți-a spus?

- Ce să-mi spună? Că totu-i bine și a cam plouat la Paris, suna vocea cam abătută.

- Păi, e ceva. Cine de la noi mai e sunat de la Paris?!

- Da, dar nu cu taxă inversă!

După care și-a vărsat năduful:

- Auzi la el?... Ca să-mi spună ce bine se simte și c-a plouat la Paris? Să mă ruineze bugetar! Ce mă fac când îmi vine nevasta de la facultate și-mi vede nota de plată?! Ce, eu sunt Onassis?!

Avea dreptate, salariul său de stagiar, ce-i drept în ultimul an, al treilea, era de 1325 lei. Atât era prin anii '70. Așa că încercați să apreciați „gaura” în bugetul familiei Chiriac (soția fiind încă studentă).

- Lasă dragă, nu mai face atâta caz. Dar, spune drept, ce-ai simțit când ai putut vorbi tocmai cu Parisul? Au, în locul tău, n-aș fi atât de supărat. Mai ales că te-a ales pe tine dintre prieteni...

A doua zi la birou nu s-a putut abține să nu le povestească întâmplarea cu telefonul cu taxă inversă cu care l-a picopsit prietenul său Relu.

Abia s-au terminat comentariile celor patru colegi de birou când ușa s-a deschis și în prag a apărut...parizianul, adică Relu.

Se uitau toți unul la altul plini de mirare. Doar Relu zâmbea. Ceilați au întors capul muștrător, către colegul lor, crezând că totul a fost invenția lui Costel.

Dar, acesta era și mai mirat.

- Ce-i cu tine?

- Ce să fie? M-am și întors...

- Și cu telefonul?

Mai întâi izbucni în râs Relu. Auzindu-i explicațiile au hohotit cu toții. Totuși Costel a tras concluzia cu glas tare:

- Zici că ai să mai pleci? Poate în Algeria sau Maroc. Ascultă la mine: gata cu telefoanele cu taxă inversă! Pot să te răpească beduinii pe acolo și să ceară despăgubiri. Degeaba, acolo rămâi! Eu nu mai dau nici un ban. Nici pentru răscumpărare, nici pentru telefoane. Poți să mă suni, de aici, de la doi pași, că nu mai accept, orice și s-ar întâmpla!

A trecut o lună, iar Relu a aflat neoficial, firește, că Ambasada Franței n-a avut nimic cu el. Ci doar unii ștabi, care au trimis în locul său la Paris, pe o... tovarășă din Ilfov!

Din Algeria Relu a vrut să-și salute din nou prietenul. Știa că telefon nu mai primește. Atunci a recurs la o carte poștală ilustrată. Un peisaj saharian cu cămile și beduini. I-a trimis-o oficial, pe adresa întreprinderii, ca s-o poată citi cu toții.

Textul, scris pe verso, era bilingv. În limba arabă, cu acele cârligase specifice, dar indescifrabile pentru noi, iar sub ele, în românește se putea lesne citi:

„P.S.

1.Nu uita că se citește invers, de la dreapta la stânga.

2.Dacă n-a ajuns valoarea timbrelor, plătește tu diferența, plus amenda respectivă”.

Toți colegii de la birou l-au solicitat să le citească (de la dreapta la stânga!) și să le traducă și lor

ce i-a scris prietenul său din torida Sahară. Ce-i drept și pe Relu l-a întrebat funcționarul de la ghișeul poștal, unde a timbrat ilustrata (la valoarea necesară, nu cum l-a „necăjit”, sperându-l pe destinatar!) de unde știe așa bine să scrie în limba arabă. A mărturisit că a apelat la ghidul local al delegației lor. Ar fi putut copia oricare pasaj dintr-un ziar sau o reclamă locală, dar s-a gândit că poate atrage atenția vreunui funcționar poștal, care poate gândi că ar fi vorba de vreun mesaj cifrat!

Deși cei doi, Relu și Costel, au rămas prieteni pe mai departe, au renunțat să-și mai telefoneze sau trimită ilustrate din concediu. Oriunde ar fi călătorit.